

Draai om je oren

Festivalverslag

'Open your ears for different tunes'

Brokken Festival, zondag 28 december 2014, Bimhuis, Amsterdam

Het Brokken Festival is een intussen jaarlijks terugkerend fenomeen, dit jaar voor de zevende keer, in het Bimhuis. Een afsluiting van een jaar lang vrij musiceren in Zaal 100 in Amsterdam, onder de naam CLUB 100.

door Ben Taffijn / foto's: Maarten van de Ven

In eerste instantie organiseerde Corrie van Binsbergen, de initiatiefneemster van dit alles, zelf deze muzikale ontmoetingen. Sinds september 2013 laat zij zich begeleiden door een heuse denktank met jong muzikanten. In 2015 gaat ze daarmee door, nu met vijf nieuwe musici: Akim Moiseenkov, Tessa Douwstra, Tony Roe, Diamanda La Berge Dramm en Gerri Jäger. Van alle vijf en van een aantal anderen was werk te horen, waarmee deze editie van het

festival zowel een afsluiting als de start van een nieuw jaar was.

In ruim drie uur kwam een keur aan artiesten voorbij in zowat ieder denkbaar genre binnen pop, jazz en klassiek. Met maar één constante: de hoge kwaliteit! Daar heeft Van Binsbergen duidelijk een neus voor, maar dat wisten we natuurlijk al.

Het festival startte met het **Duo Moiseenkov & Roux**. Akim Moiseenkov maakt elektronica met een schakelkastje en een joystick. Elektronica met een jaren 80-randje. Zijn geluiden doen soms denken aan die Atari spelcomputers. Pauline Roux gebruikte haar stem als instrument, wat vervolgens door Moiseenkov werd vervormd - onder andere met behulp van die joystick - om daarna weer de wereld te worden ingestuurd. Het leverde bijzondere, dansbare momenten op met een licht psychedelisch sfeertje.

En na een klein changement staat daar dan ineens Tessa Douwstra, beter bekend onder de naam **Orlando**. Eerder maakte zij met haar band de cd 'The Early Warning Company', maar nu stond ze hier solo met gitaar en voor de gelegenheid ondersteund door de drie zangeressen van Musicians 3.0 van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht, die voor later die middag geprogrammeerd stonden. Ze zong het intense en breekbare luisterliedje 'What Fits Like A Glove'.

Toen was het tijd voor **Art Of The Eyebrow**. Deze formatie is het resultaat van een compositieopdracht die Tony Roe, onder andere bekend als frontman van Tin Men & The Telephone, eerder dit jaar kreeg van het North Sea Jazz Festival. Roe is een klassiek opgeleid pianist en deze compositie ligt dan ook op het snijvlak van hedendaags klassiek, jazz en wereldmuziek. Zo zijn er duidelijk invloeden vanuit de minimal music en het meer romantische idioom, maar je hoort er ook klezmermuziek in terug. Het stuk kent een spannende bezetting met naast Roe Jeffrey Bruinsma op viool, Oene van Geel op altviool en Joris Roelofs op basklarinet.

Die samenwerking leverde

wonderschone momenten op. Het pompende en repeterende ritme van Roelofs was bijvoorbeeld vaak een boeiende onderlegger voor de solo's van Van Geel en Bruinsma. Bijzonder was ook het gebruik van de stem. Zo heeft Roe de tekst van een instructievideo waarop een meisje vertelt hoe je het beste een eyeliner gebruikt in de muziek verwerkt, gesampled en al. Verder spelen visuals een bijzondere rol. Op het

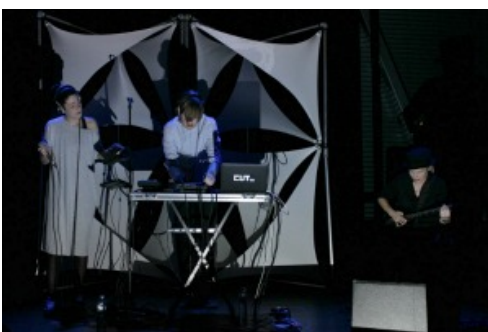
scherm komen dia's van wenkbrauwen voorbij en zien we geometrische figuren, die zeer goed passen bij de minimal music (met dank aan Marcel Wierckx). En tot slot moet er nog aandacht worden geschonken aan Kenzo Kasuda. Een danser die op de meest onmogelijke momenten opdook op het podium en tussen het publiek, en zich met een ongelofelijke lichtvoetigheid en gratie overal doorheen bewoog.

Na de eerste pauze was het podium voor **Rev Trigger**. Een trio bestaande uit twee gitaristen en een basgitarist, waarbij vooral de samenzang opvalt. Een nieuwe versie van Crosby, Stills & Nash, dat is waar je aan denkt als je hun poëtische en gevoelige liedjes hoort. De drie broers David, Joep en Tim Stapel geven een nieuwe injectie aan deze vorm van americana en weten hun enthousiasme voor deze muziek meer dan overtuigend over te brengen.

Aansluitend was het de beurt aan **Diamanda La Berge Dramm**, een van de vijf nieuwe denktankers, een zich in hedendaags klassiek specialiserende violiste, onder andere lid van het Rosa Ensemble. Ze speelde hier twee korte stukken. Het eerste was deel 7 van Pierrot Lunaire van Arnold Schönberg: 'Der Kranke Mond'. Dit is eigenlijk een stuk voor fluit en sopraan, maar La Berge Dramm speelde het dus op viool en zong eveneens de tekst, krachtig en licht dramatisch. Het tweede stuk was van Garth Knox, getiteld 'Ten Fingers'. Een stuk voor pizzicato en meer dat gebracht werd met een ontstellende vingervlugheid, de viool beurtelings bespelend en gebruikend als percussie-instrument.

La Berge Dramm mocht blijven staan om aansluitend samen met Jeffrey Bruinsma en Oene van Geel, Midas Treub te begeleiden. Deze singer-songwriter die werkt onder naam **MIDAS** is een moderne troubadour, die met zijn hoge stem en gevoelige, romantische en licht psychedelische liedjes, zoals 'Queen Of Impossible Dreams', teruggrijpt op vroegere tijden. De toevoeging van de drie strijkers verhoogde de dramatiek alleen nog maar en maakte het geheel meer dan compleet.

De laatste act van dit deel was voor **CUT_** in combinatie met de organisator van dit festival: **Corrie van Binsbergen**. CUT_ is een duo bestaande uit electronicamuzikant Sebastiaan Dutilh en vocaliste Belle Doron. De donkere, maar vaak zeer ritmische sfeer die Dutilh neerzette werd zeer overtuigend ingekleurd door de heldere, dromerige en licht melancholische stem van Doron. De wat vervreemdende sfeer werd nog versterkt door het projecteren van

visuals op het duo. Van Binsbergen voegde met haar sterke groove en duidelijk rock georiënteerde sound eveneens het nodige toe. Met als hoogtepunt het duet met Dutilh, waarbij Van Binsbergen volledig op stoom een elektrificerende gitaarsolo neerzette, die prima paste bij de sferische muziek van Dutilh. Tot slot speelde het duo nog hun zeer intense en overrompelende cover van 'Papaoutai', de hit van Stromae, die niet onderdeel was voor het origineel. Check de cd 'Patterns' voor meer.

Na een tweede pauze is het tijd voor het trio **Bakker, Goudsmit & Jäger**. Voor pure improvisatie met andere woorden. Sousafonist Arno Bakker, gitarist Anton Goudsmit en drummer Gerri Jäger zorgden voor een werkelijk doldwaze set met veel humor en begeestering. Maar wat werd hier ongelofelijk gemusiceerd! Het had nog het meest weg van een toverbrouwsel in een exploderende, overkokende pan. Pure improvisatie met een flinke scheut post-rock. Het gierde, krijste, beukte en bracht ons in alle staten.

Neem 'Meisje Lief, Oh Wat Mooi', een nieuwe compositie die ter plekke ontstond. Goudsmit bezong zijn vrouw waar hij reeds twintig jaar mee is getrouwd met een niet helemaal zuivere stem, maar wat maakte het uit. Hij vindt haar nog steeds mooi, vooral van binnen. Het begon allemaal nog redelijk rustig, maar dat hielden de heren natuurlijk niet lang vol. Op de pompende beat van Bakker zette Goudsmit een solo neer die in een metalconcert niet had misstaan, terwijl Jäger hier gewoon onverstoord doorheen raasde. Een komisch moment volgde met een eindeloos "rookverbod!" roepende Goudsmit, waar Bakker op reageerde door eens flink in zijn sousafoon te gaan staan hoesten.

Halverwege het concert waagden de zangeressen van Musicians 3.0 van de HKU zich op het podium, onder de naam **Kombranie**. Met behulp van de door Butch Morris en John Zorn ontwikkelde *conduction method* dirigeerde **Esmée Olthuis** de drie zangeressen Nina Vine, Sophie Jurrjens en Lianne Vermeulen. Losse stukjes improvisatie: gesproken tekst, Russisch, rap en zang werden via de samplmethode aan elkaar geplakt en live vermengd met de improvisaties van de drie muzikanten tot één eclectisch geheel. Het leverde hilarische momenten op, bijvoorbeeld toen een van de zangeressen verzuchtte dat ze toch drie mannen had besteld en niet drie jongens, wat de heren natuurlijk niet over hun kant konden laten gaan. Maar het werd pas echt jolijt toen Bakker besloot zijn microfoon los te koppelen en hossend, op een circusritme neergezet door Jäger en Goudsmit, door het Bimhuis begon te wandelen. Het feest was compleet en een geweldig Brokken Festival ten einde.

Een festival met een overweldigende hoeveelheid muziek en creativiteit. Op naar de volgende editie!

[Klik hier](#) voor foto's van het Brokken Festival door Maarten van de Ven.